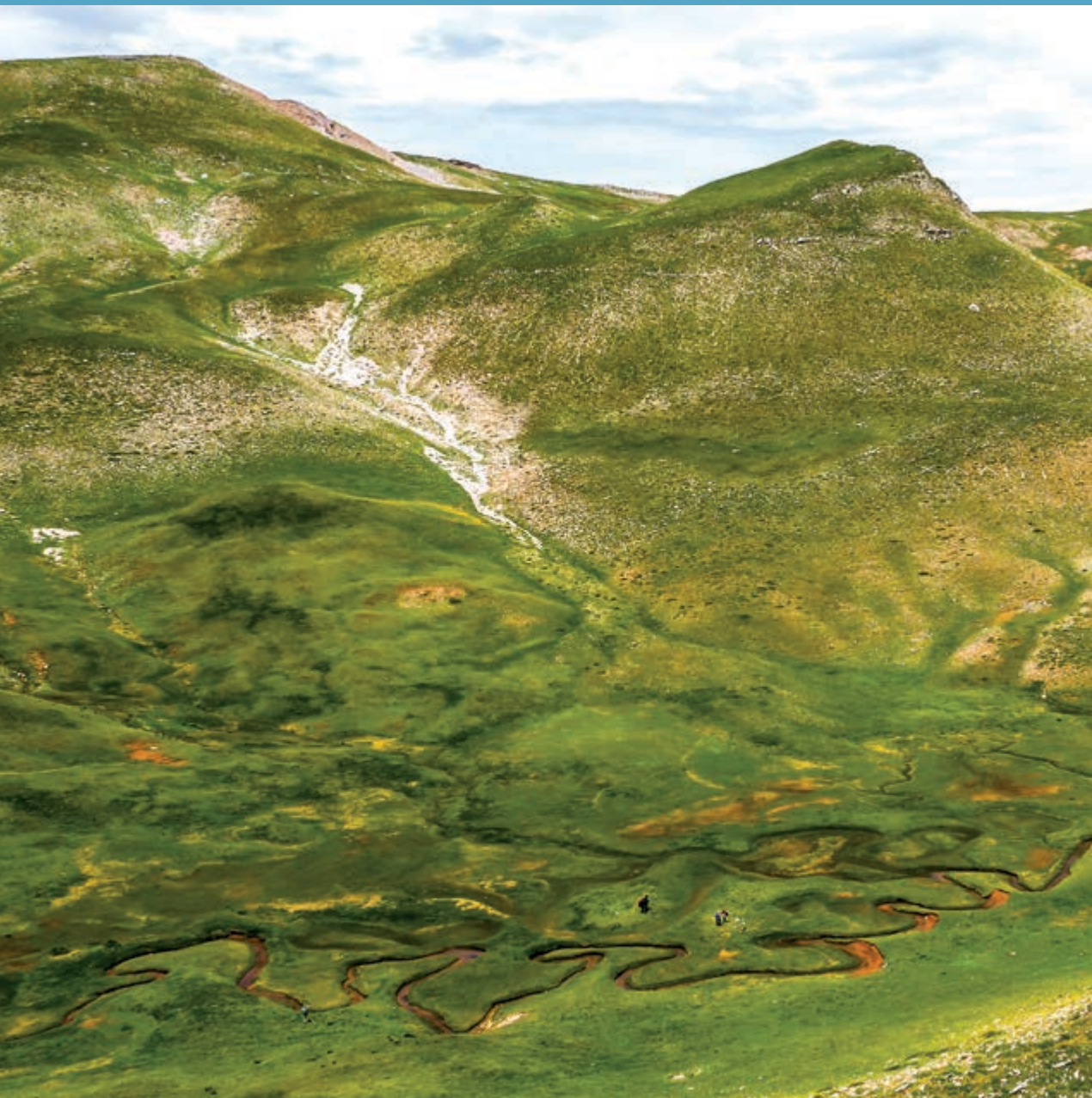

Δραστηριότητες

Στα υψίπεδα του όρους Λάκμος ή Περιστέρι, στα σύνορα Ηπείρου και Θεσσαλίας, βρίσκεται η Βερλίγκα. Αθέατη ως την τελευταία στιγμή, η μικρή κοιλάδα είναι κυκλωμένη ολούθε από τις γυμνές πλαγιές του βουνού. Κάθε εποχή του χρόνου, χορταριασμένη, λουλουδιασμένη ή παγωμένη η Βερλίγκα είναι προικισμένη με εξωπραγματική ομορφιά. Που δεν οφείλεται μόνον στην ιδιαιτερότητα του τοπίου αλλά κυρίως στην παρουσία του κρυστάλλινου ρυακιού της με τους εντυπωσιακούς, αλλεπάλληλους μαιανδρισμούς. Αυτό σημαίνει το βλάχικο όνομα της Βερλίγκας: *Ρέμα νερού που κάνει κύκλους*. Αυτοί οι κύκλοι μεταμορφώνονται σε μία από τις σημαντικότερες πηγές του Ασπροποτάμου, του μεγάλου Αχελώου.

Βερλίγκα Ανάβαση στην Τσουκαρέλα

ΚΕΙΜΕΝΟ: Θεόφιλος Μπασγιουράκης- Κυριάκος Παπαγεωργίου
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Άννα Καλαϊτζή, Δημήτρης Ευαγγελόπουλος, Κυριάκος Οικονομίδης

Το φθινόπωρο του 2002, που σήμερα 18 χρόνια μετά, μοιάζει τόσο μακρινό, ανακαλύπτουμε τον Ασπροπόταμο Τρικάλων. Περιπλανιόμασταν για μέρες σ' αυτό το εκπληκτικό δασικό οικοσύστημα των 280.000 στρεμμάτων, θαυμάζαμε τα απέραντα δάση, τις κορυφές της Νότιας Πίνδου πάνω από τα 2000 μέτρα, τα δέκα μοναχικά ορεινά χωριά. Ένα τοπίο, ωστόσο, έμελλε περισσότερο από κάθε άλλο, να αιχμαλωτίσει τις σκέψεις μας, να κατακτήσει τις καρδιές μας: η Βερλίγκα! Εκεί, το φθινόπωρο του 2002, συναντήσαμε μια ομάδα ορειβατών, που κατηφόριζε από την κορυφή της Τσουκαρέλλας στα 2.294 μέτρα.

Ένας από τους ορειβάτες, βλέποντας την Άννα με την φωτογραφική μηχανή, της φωνάζει: Σου είναι εύκολο να μου βγάλεις μια φωτογραφία εδώ στον καταρράκτη;

Τον φωτογραφίζει η Άννα:

-Πού να στείλω την φωτογραφία;

-Στον Αιμίλιο Αδάμο, απαντάει ο ορειβάτης και δίνει διεύθυνση και τηλέφωνο στην Κοζάνη.

Έτσι γνωρίσαμε τον κατοπινό, καλό μας φίλο και συνοδοιπόρο στα βουνά, **Αιμίλιο Αδάμο**, τον αγαπημένο μας **Μίμη**. Το νήμα της ζωής του οποίου κόπηκε τόσο οδονηρά και τόσο αναπάντεχα την περασμένη χρονιά. Στην μνήμη αυτού του τόσο ιδιαίτερου ανθρώπου, αφιερώνουμε αυτό το οδοιπορικό μας στην Βερλίγκα. Και -ποιος ξέρει- ίσως η αγνή ψυχή του φτερουγίσει χαρούμενη σε κάποια από τις τόσες αγαπημένες του κορυφές.

ΠΗΓΗ ΚΑΡΒΕΛΟΥ ΣΤΗΝ ΒΕΡΛΙΓΚΑ

Πέφτω μπρούμυτα στο κακοτράχαλο έδαφος ώπου το στόμα μου ν' αγγίζει το νερό που αναβύζει απ' την πηγή. Δεν είναι μια οποιαδήποτε πηγή. Είναι η περίφημη «Καρβελού», η νερομάνα του Αχελώου, εδώ στην Βερλίγκα. Κι αν αναρωτιέστε για την ασυνήθιστη ονομασία της, η τοπική παράδοση μας λέει, ότι

κάποτε σταμάτησε εδώ ένας Βλάχος για να ξαποστάσει και να ξεδιψάσει. Το νερό της πηγής όμως ήταν τόσο χωνευτικό και του 'φερε τόση πείνα, ώστε, λίγο-λίγο, και χωρίς να το καταλάβει, έφαγε όλο το τεράστιο, ζυμωτό καρβέλι ψωμιού που είχε μαζί του. Δεν διασώθηκε το όνομα του Βλάχου, η πηγή όμως έμεινε από τότε γνωστή με την χαρακτηριστική ονομασία «Καρβελού».

Το νερό της είναι θεϊκό, ξεπηδάει ορμητικό και κρουσταλλένιο από τα' αβεστολιτικά έγκατα στους βορεινούς πρόποδες του **Μέγα Τράπου ή Τράφου**, της εντυπωσιακής κορυφής που με **2.240** μέτρα, είναι η δεύτερη ψηλότερη του Λάκμου.

Μια γουλιά, δύο γουλιές, παγώνει το στόμα, παίρνω μια ανάσα και συνεχίζω. Εγώ βέβαια, αποφεύγω να πiw πολύ απ' το νερό της Καρβελούς γιατί, αντί για το ζυμωτό καρβέλι, διαθέθω μόνο ένα ταπεινό σαντουϊτσάκι. Καθώς ξεχύνεται το παγωμένο νερό θαυμάζω και ταυτόχρονα απορώ με την εκπληκτική δυνατότητα της φύσης, να εξακολουθεί, εδώ στο υψόμετρο των 2000 μέτρων και στις αρχές σχεδόν του καλοκαιριού, να τροφοδοτεί με αστείρευτη ροή την εμβληματική αυτή πηγή. Παρακολουθώ το νερό της όπως κατρακυλάει κελαρύζοντας στο στενό αυλάκι που δημιούργησε με τα χρόνια στις πέτρες της πλαγιάς. Μιας πλαγιάς, που μετά από πολλές δεκάδες μέτρων, οβήνει ομαλά στην ήπια επιφάνεια της Βερλίγκας.

Εδώ μεταμορφώνεται το νερό της Καρβελούς. Χάνοντας το κατηφορικό γοργό κύλισμά του ανάμεσα στις πέτρες, αποβάλλει τον ζωηρό χαρακτήρα του, γίνεται ξαφνικά σιωπηρό και αργόσυρτο στο -επίπεδο σχεδόν- λιβαδοτόπι της Βερλίγκας. Έτσι όμως αποκτά ένα χαρακτηριστικό που είναι μοναδικό: τους περίφημους, αλλεπάλληλους μαιανδρισμούς του που, όμοιούς τους δεν έχουμε συναντήσει πουθενά αλλού στην Ελλάδα.

Το κεντρικό αυτό ρυάκι, που δημιουργείται απ' την πηγή της Καρβελούς, δεν είναι η μοναδική υδάτινη παρουσία στην Βερλίγκα. Τουλάχιστον τρεις-τέσσερις

ακόμη, μικρότερες πηγούλες, αναβλύζουν από τις γύρω χορταριασμένες πλαγιές και σχηματίζουν λιλιπούτεια ρυάκια, που καταλήγουν όλα στο κύριο ρεύμα της Καρβελούς. Η εικόνα αυτή, ωστόσο, μόνον μετά τους πρώτους μήνες της Άνοιξης παίρνει την συγκεκριμένη μορφή. Μέχρι τότε –και ανάλογα με τις βροχές και τις χιονοπτώσεις- η Βερλίγκα είναι εξαφανισμένη κάτω από όγκο νερού που της δίνει την όψη ορεινής λίμνης,

σαν τις γνώριμες δρακόλιμνες στην Τύμφη, στο Σμόλικα και στον Γράμμο. Τους ψυχρούς μήνες του χειμώνα παγώνει το νερό της Βερλίγκας και από το περίφημο ρυάκι της απομένει μετά βίας ορατό το ίχνος των μαιανδρισμών.

Με την άνοδο της θερμοκρασίας λιώνουν τα χιόνια και οι πάγοι, εξατμίζονται τα παραπάνω νερά, η λιμνούλα ξαναγίνεται χλοερό λιβαδοτόπι με το ρυάκι του,

Πρώιμη άνοιξη στην Βερλίγκα.
Μωβ κρόκοι, χιόνια, λιμνούλα με αδιόρατους μαιανδρισμούς, πηγή Καρβελού και δεύτερο ξεδίψασμα στο ρυάκι της Καρβελούς.
Στο βάθος η Τσουκαρέλα 2.294μ.

μπόλικο χορτάρι και λουλουδάκια. Είναι η εποχή των ανθρώπων: φυσιολατρών, κατασκηνωτών και ορειβατών. Δεκάδες καμπυλόσχημες σκηνούλες που συναγωνίζονται σε χρωματικούς τόνους τα πολύχρωμα λουλουδάκια, ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια ανάμεσα στους μαιανδρισμούς του ρυακιού, χαρίζουν στους ενοίκους τους ύπνο πανάλαφρο στο παχύ, μαλακό χορτάρι, το αξεπέραστο στρώμα

Ένα-ένα στήνουμε τα αντίσκνα μας στο γλυκύτετο λιβαδάκι στις ανατολικές παρυφές της Βερλίγκας με την ψύχρα να γίνεται ήδη αισθητή. Μερικές ώρες αργότερα μας αφήνει άφωνους η άγρια μεγαλοπρέπεια της ανταριασμένης νύχτας, ενώ εξίσου ανταριασμένο είναι και το ξημέρωμα χωρίς –ευτυχώς– βροχή.

ΦΩΤ. Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

της φύσης, κάτω από τις μυριάδες των άστρων στα 2000 μέτρα.

Μια τέτοια αξέχαστη νυχτερινή εμπειρία είχαμε την ευτυχία να ζήσουμε και εμείς όταν η εξαμελής συντροφιά μας, κατασκίνησε στις ανατολικές, μοναχικές παρυφές της Βερλίγκας. Ήταν μια μοναδική υπέροχη νυχτιά στις αρχές Ιουνίου του 2020.

Τα είχε όλα εκείνη η νύχτα. Αμέτρητα

λαμπερά αστέρια πάνω από τα κεφάλια μας, μηδενικούς θορύβους και αξεπέραστη γαλήνη, νηνεμία αλλά και ξαφνικές ριπές ανέμου με μπόλικη ψύχρα τις πρώτες πρωινές ώρες, ωραία φωτιά που ζέστανε για ώρες σώματα και ψυχές.

As αφήσουμε όμως τον Κυριάκο Παπαγεωργίου, να μας μιλήσει με τη δική του γλαφυρή πένα για την Βερλίγκα.

ΦΩΤ. Α. ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τον Ιούλιο του 2018 οικογενειακή ανάβαση στον Μέγα Τράφο ή Τράφο στα 2.240μ.

Είναι μια εξαιρετη πορεία 40 περίπου λεπτών, που καταλήγει στην κορυφή του Μέγα Τράπου που, αν και χαμηλότερος, είναι πιο θεαματικός και επιβλητικός από την Τσουκαρέλα.

Στη διαδρομή από το Χαλίκι προς την Βερλίγκα, η βλάστηση που κυριαρχεί –ως τα γυμνά υψίπεδα- είναι τα ελατοδάση, η παρουσία των οποίων αξιοποιείται για την παραγωγή μελιού.

Τί είναι η Βερλίγκα; Εχω ακούσει πολλούς να ρωτούν, καθώς είναι όχι μόνο περίεργη η λέξη, αλλά ηχεί και σαν φτιαχτή ή ξενόφερτη.

Στους πεζοπόρους, αντίθετα, λέει πολλά, αφού Βερλίγκα είναι η πιο αγαπημένη στάση των σκηνιτών και των αερόβιων ταξιδευτών της βουνίσιας ελευθερίας. Εκεί ο λευκόλιθος του Περιστεριού τέμνεται από ένα εκπληκτικό σμαραγδί σεντόνι κεντημένο με σπάνια αγριολούλουδα. Αλλά βερλίγκα σημαίνει, στα καθ ημάς, μαιανδρισμό και στροφοδίνη... Μια σφούρλα γύρω από τον κόσμο της πράσινης σκέψης και της υδρόβιας θεωρίας...

Αχελώος είναι αυτός, Βερλίγκα εκείνη, όσοι πιστοί προσέλθετε. Στο χορό της ατέρμονης σφούρλας των δερβίσικων νερών...

Η στροφοδίνη εννέα πηγών του Ασπρο-

πόταμου συνιστά τη Βερλίγκα. Τα νερά των πηγών που ξεπετάγονται από εννιά διαφορετικά σημεία δεν μπορούν να βρουν την έξοδο από τα τοιχώματα του βουνού, στριφογυρίζουν στην πρώτη απλωτή κοιλάδα για να βυθιστούν σε μια ανεξιχνίαστη καταβόθρα, να χαθούν και να βγουν χαμηλότερα με τη μορφή πια του ποταμίσιου ρέματος.

Του πρώτου ρέματος που θα το πουν Ασπροπόταμο. Και με τον καιρό θα το μεταποιήσουν ράβοντάς του κοστουμάκι αρχαιόπρεπο. Για να γίνει ο ονομαστός Αχ-ε-λώος.

Πολλοί θα πουν ότι ο Αχελώος κρατάει τη σκούφια του κι από την άλλη μεριά. Την πλαγιά της Ρόνας. Από τα υψίπεδα του Ανηλίου που βρίσκει αυτόχθονες ανάβρες, πηγούδια και ρεματιές για να τροφοδοτήσει με κλιμακωτές ροές το κύριο σώμα του Αχελώου.

Έστω κι αν είναι έτσι σημασία έχει πως το νερό του Αχελώου κάνει αρχηγική εμφάνιση μετά τη γέφυρα του Χαλικιού, αφού δεχτεί τους δυο όγκους που συναντιούνται “κάτω απ’ το παραθύρι μου” και κοσκινίσουν από κει και πέρα τη δυναμική του ποταμού που θα κυλήσει ακράτητο προς τις Ιόνιες εκβολές, ως ο θεός που κουβαλάει το καλύτερο νερό. Αυτό σημαίνει Αχελώος...

Ο Αχελώος ήταν ο πρώτος ποταμός που βγήκε από τα έγκατα της γης. Το ποτάμι αυτό, που κυλάει ανάμεσα στις πιο εντυπωσιακές κοιλάδες της ελληνικής περιφέρειας διαμελίζοντας την ορεινότερη και πιο παρθένα ζώνη της πινδώας λεκάνης, αποτελεί τον σπουδαιότερο υδροκρίτη που διαθέτει η χώρα μας.

Πόσα δεν έχουν γραφτεί για το υπέροχο αυτό ποτάμι που το διεκδικούν ταυτόχρονα η Ηπειρος, η Θεσσαλία κι η Στερεά;

Το ποτάμι ωστόσο “βλέπει το πρώτο φως στην Ηπειρο, διανύει την παιδική του ηλικία στη Θεσσαλία και μόλις αντρωθεί, ορμάει κατά τη Στερεά...”

Αλλά εδώ δε θα κάνουμε μάθημα γεωφυσικής του Αχελώου. Αντίθετα θα μελετήσουμε μια συστηματική καταγραφή των πηγών που συνδέονται με την αζεπέρα στη Βερλίγκα και θα περπατήσουμε διαγράφοντας μια ορεινή καμπύλη, όμοια με απλωμένο σεντόνι κυκλώνοντας την εστία των εννιά πηγών του. Την ωραιότερη υδάτινη λεκάνη πηγαίων νερών σε μια χορευτική στροφοδίνη, όμοια με κείνη που κάνουν οι δερβίσηδες μοναχοί.

Είναι αλήθεια πως το ένα από τα δυο σκέλη του Αχελώου διατηρεί την προέλευσή του στα δάση της Ρόνας, στο αντικρινό όρος Δοκίμι. Η Ρόνα είναι ένα από τα κορυφαία δασικά συστήματα της χώρας, με σπάνια καθαρότητα δασικής κλωρίδας, γνήσιων φλεβών υδρογόνου και οξυγόνου και γεωφυσικής ποικιλίας που ευτυχώς οι πολιτισμένοι ταγοί μας δεν το έχουν πάρει χαμπάρι και γι αυτό δεν “εκπολιτίστηκε”...

Το θέμα όμως που μας ενδιαφέρει είναι η άλλη φλέβα της Ρόνας που αρχίζει το ταξίδι της από την τοποθεσία Τραμπά, βαφτίζεται Ασπρο και δέχεται τα νερά της

Στη διαδρομή προς την Βερλίγκα κύκλους διαγράφει και ο δρόμος, που είναι ωστόσο, ιδιαίτερα δύσβατος και κακοτράχαλος.

Βάλιας Σάκα από τη Μεγάλη Σπανούρα για να συνθέσει τον ένα από τους δυο ισχυρούς κλάδους του Αχελώου, ακριβώς κάτω από το παραθύρι της διαμονής μου, στο Χαλίκι.

Εξηγούμαι! Στο Χαλίκι μένουμε σε ένα ωραίο δίπατο σπίτι πάνω από το σημείο τομής των δυο κλάδων του Αχελώου. Το πιο ενδιαφέρον στην ιστορία του ενώματος των ποταμιών είναι πως λίγο πριν ενωθούν οι δυο ροές θα γίνουν αντικεί-

μενο ζεύξης με δυο πανέμορφα τοξωτά γεφυράκια που διακοσμούν την έσχατη αυτή γωνιά της Τρικαλινής εξωχώρας.

Όμως όλοι ο φίλοι μου είναι αποφασισμένοι να κατασκηνώσουν στη Βερλίγκα. Τριήμερο του Αγίου Πνεύματος. Εγώ θα μείνω στο Χαλίκι; Δεν πάει να αλωνίσουν τους μαϊάνδρους και τις ευλογημένες πηγές κι ύστερα να σαλπίσουν τα μηνύματα της ορεοσειβίας κλαγγής στις παρτιτούρες της Τσουκαρέλας, του Μέγα

Τράπου και του Λάκου Γιαννάκη...

Θα πάω μαζί τους αφού πρώτα δοκιμάσω την τύχη μου σε ένα εκτεταμένο, αναγνωριστικό και βαθύ οδοιπορικό στο παρθένο σώμα του Λάκου.

Όταν την άλλη μέρα ξυπνήσουμε τα χαράματα κι αφού οδοιπορούμε τον έρρινο απόηχο των Αχελώων βημάτων που κυλά κάτω από τα πέλματα των δοκαριών της οικοδομής στην οποία κοιμηθήκαμε, θα νιώσουμε τη διαδραστική λειτουργία του ποταμού ...

Τι έχει δηλαδή η ζωή μέσα στην πόλη; Έχει σιγουριά, συμμετρία, ασφάλεια, αρ-

μονία; Όλα αυτά, εδώ μέσα στην καρδιά του ρέοντος ποταμού, (του “Αχ-λώου”), αποδείχνουν πως η άλλη ζωή είναι μια τεράστια μεταφυσική απάτη, ένας συρφετός άοσμης ύλης κι ένα σύμφυρμα χαμένων υλικών του παραδείσου...

Με βαριά καρδιά θ’ αφήσουμε τούτο δω το ασφαλές κριτήριο της ομορφιάς για να κινήσουμε προς τις κορυφές του τελικού μας Στόχου. Έτσι μας φαίνεται και κάπως έτσι πρέπει να είναι οι κορυφές της Βερλίγκας, της Τσουκαρέλας και του Μέγα Τράπου. Ως ο κριτήριο Στόχος...

Η ανάβαση των έντεκα χιλιάδων, τετρακοσίων μέτρων, από το Χαλίκι ως τη Βερλίγκα θα γίνει ένα ταξίδι διαρκών αποχρώσεων, μια επίτομη μελέτη της Φυσικής αρμονίας, μια εκ βάθρων υψωτική δοκιμασία, μια απόπειρα ενατένισης του ευδαίμονος Λόγου.

Θα μας δυσκολέψει ο δρόμος. Αλλά ποιος ωραίος στόχος δεν έχει δύσκολο δρόμο; Πώς θα βγεις στις κορυφές της ευδαιμονίας, αν δεν υποστείς τη μεγάλη δοκιμασία, αν δεν υπερασπιστείς τις κακουχίες των άθλων, την προσόρμιση των δύσβατων κάβων;

Έτσι κι εδώ, σε τούτη την ανάβαση, από το Χαλίκι ως τη Βερλίγκα, οφείλεις να χρεωθείς την “κακουχία” του δρόμου, της κακοτράχαλης λεπίδας που σε σφάζει πρώτα για να σε γιάνει ύστερα, ίσαμε να βρεθείς στο γαλήνιο και θεραπευτικό κλινάρι της βελουδένιας Βερλίγκας.

Όπου βέβαια θα “δεις” και θα “νιώσεις”. Τόσο με τα μάτια των αμφίβληστρων φακών, όσο και με τα μάτια της διεγερμένης ψυχής. Θα ζήσεις (και κάτι παραπάνω, θα “βιώσεις”) τον ατέρμονο λόγο της πέτρινης μάζας, εκείνης που θα σου αποκαλύψει, σε λίγο την ταυτότητα του Ωραίου, του Μαγικού και του Αληθινού...

Ναί, εδώ πάνω κυριαρχεί και δεσποζει η έννοια του Αληθινού, του Αυθεντικού και του πρωτόπλαστου Υλικού που διαμόρφωσε κάποτε τον παράδεισο, με απλά, ταπεινά και τιποτένια υλικά, που προδώσαμε στη συνέχεια για να βρεθούμε ανεπανόρθωτα εκτεθειμένοι στο ανεκδιήγητο Σήμερα.

Διαφορετικές όψεις της Βερλίγκας και του Λάκμου όπου, η αγριότητα των απόκρημνων βράχων συναντάει την βελούδινη υφή του λιβαδιού.

Θ' αφήσουμε τη Βερλίγκα στον αιώνιο ρόγχο της, με τις εννιά φανερές και μυστικές πηγές να γουργουρίζουν πίσω ή κάτω από τις τούφες τα ολάνθιστα μαξιλαράκια. Θα τα δούμε να κυλάν στριφογυρίζοντας έξω από την κοιλιά της μάνας τους, στροβιλισμένα από τα πλήθος κιτρινωπά ανθύλλια της διψασμένης γης, ψάχνοντας απεγνωσμένα για να βρουν καταπιόνα, που θα τα αρμέξει και θα τα περάσει τέλος στην καταβόθρα της πλαγιάς για να τα βγάλει ύστερα στην πρώτη κοιλάδα απορροής που θα τη βαφτίσουν Κοπράου (βλάχικη λέξη).

Κι από κει δυναμωμένα κι από άλλα ρέματα θα στοικνηθούν για ν' αποτελέσουν τον βασικό βραχίονα του Αχελώου που θα τσουλήσει άσπρος - άσπρος ως τα Τρία Ποτάμια κι από κει ως την Αθανασία...

Θα πάρουμε το πλαϊί της βελουδένιας ράχης, δίπλα από την Πηγή Καρβέλου και θ' ανηφορίσουμε. Θα βγούμε στο σύρραχο που θα σημάνει τη δίπτυλη κατεύθυνση προς Τσουκαρέλα και Μέγα Τράπο (2.294 η μια, 2.240 ο άλλος). Απέναντι ο ένας από την άλλη κορυφή. Πιο κραταιός

ο Μέγας Τράπος. Πιο θηλυκιά η Τσουκαρέλα. Με ένα πλήθος κορυφώματα γύρω τους που χτενίζουν τη γης με πύργους, λιβάδια, τράφους και ξέρες, χτίζοντας βίγλες, επάλξεις και μείντάνια, όλα με την υπογραφή των αερικών, του ανοχύρωτου βίου και της ανεξιθρησκίας.

Όπως είναι η Φύση (ανεξιθρησκη), κι όπως πρέπει να είναι κι ο Ανθρωπος...

Το μονοπάτι για την Τσουκαρέλα φεύγει από το πλάι της τελευταίας στροφής του δρόμου πριν τη Βερλίγκα, περνάει από ένα μεγάλο λιβάδι, όπου και η τοποθεσία Ασπρόβρυση, στην οποία διατηρεί τη θερινή του στάνη ένας τσοπάνης κι αρχίζει ν ανηφορίζει έντονα μέσα στην ατέρμονη χαλιά του γυμνού βουνού. Βαδίζουμε ανάμεσα σε οξύμαχα κοτρώνια και φιλέτα από βράχινες λεπίδες.

Το κέρδος του υψομέτρου είναι μεγάλο, καθώς το αλτίμετρο δείχνει να καταπίνει τα μέτρα γρηγορότερα από το συνηθισμένο. Διασχίζουμε την τελευταία απότομη πλαγιά που είναι γεμάτη κάθετους βράχους συγκλίνοντας την πορεία μας προς τα δυτικά, μέχρις ότου συναντήσουμε το

κύριο μονοπάτι που ανεβαίνει από το διάσελο της Βερλίγκας. Από κει και πέρα ενωμένοι οι δυο οδοιπορικοί κλάδοι θα τραβήξουν την τελευταία απότομη αλλά όχι δύσβατη ανηφόρα για να φτάσουν στην καμπυλωτή κορυφή της Τσουκαρέλας, με το υψόμετρο να δείχνει τα 2.294μ.. Η γενική άποψη από την κορυφή είναι συγκλονιστική. Μια τεράστια θάλασσα από πέτρινους σκοπέλους πλημμυρίζει τους κανθούς των ματιών μας, καθώς εμποτεύουμε το γήινο σύμπαν γυροφέροντας το βλέμμα στους τέσσερις ορίζοντες της Ηπείρου. Μια θάλασσα από κορυφούλες, μυτίκια και πρανή που διαμορφώνει έναν πίνακα πανοραμικό και πολύχρωμο ξεδιπλώνεται από το πιο ψηλό κατάρτι του Λάκμου.

Δυτικά η κοιλάδα της Παμβώτιδας, με τη γαλάζια λίμνη να στολίζει την ωραία πόλη του Πύρρου, και το Μιτσικέλι από πάνω της να τη στεφανώνει, όμοιο πέτρινο σεντόνι. Τα Τζομέρκα από τα νότια και η Κακαρδίτσα λοξά ανατολικά ξεδιπλώνουν τον πέτρινο στιβαρό τους όγκο

σχηματίζοντας ένα ορεινό στεφάνι, δημιουργώντας ταυτόχρονα μιαν αέναπ πέτρινη μάζα που συνθέτει τον κύριο όγκο της νότιας Πίνδου.

Μένουμε άφωνοι μπροστά σε αυτό το απίστευτο ορεινόγραμμα που μας κυκλώνει με τις πέτρινες φτερούγες του.

Εγκαταλείπουμε τον κορυφή και γυρίζουμε νότια παίρνοντας το μονοπάτι που θα διασχίσει την κορδέλα της ολοπέτρινης ράχης του Περιστεριού για να μας φέρει στη δεύτερη κορυφή του, τον Μέγα Τράπο.

Από τον Μέγα Τράπο θα επιστρέψουμε στο διάσελο των δυο κορυφών, το οποίο καβατζάει ένας κακοτράχαλος δρομάκος, τον οποίο και θα πάρουμε κατηφορίζοντας μέχρι να πέσουμε στο εννιάπηγο πολυσύστημα της Βερλίγκας. Εκεί θα τελειώσει το κυκλικό οδοιπορικό μας που είχε αφετηρία και κατάληξη την πολυκύμαντη κι ονομαστή κοιλάδα της Βερλίγκας.

Μιας ιδιότυπης λεκάνης πηγαίων νερών που υψώνει το ανάστημά της εκεί γύρω στα 1.900 μέτρα πάνω από τη θάλασσα.

Στην κορυφή της Τσουκαρέλας είναι συγκεντρωμένος όλος ο κόσμος της φυσιολατρίας, ορειβασίας και οικολογίας, με τα αντίστοιχα μηνύματα προστασίας των βουνών. ΦΩΤ. Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

